

HLAS UKRAJINY

Orgán hájící samostatnost Ukrajiny.

Redakce a administrace v Písku, Rybářská ulice č. 2. (Bohdan Hrejňák). — Rukopisy nutno zaslati redakci v Písku, — Vychází třikrát měsíčně. — Předpíci se na celý rok s poštovní zásilkou č. 30. — Jednotlivé čísla 50 hal. — Rukopisy se nevracejí.

Vydává pro Prahu.

Všem našim čtenářům a zároveň všem těm, kdož cítí s námi a pomáhají nesít těžký kříž vyhnání, přejeme veselé Velikonoční svátky.

Protest ukrajinských emigrantů v Písku.

Konajíce vili národa našeho, který dnes se nachází v ujařmení — my, ukrajinští emigranti v republice Československé, touto cestou podáváme celému kulturnímu světu následující zprávu:

Velvyslanectví rady v Paříži, dne 14. března 1923, rozhodla otázku ukrajinského území ve východním Halici ve prospěch Polska, čímž nejen všechny porušila sebeurčení národa ukrajinského, ale odmatla i všechny jeho lidské a kulturní požadavky.

Následkem toho my, ukrajinští emigranti, kteří přechli z Polského ujařmení, svolali jsme dne 25. března

V PÍSKU, dne 25. března 1923.

Za ukrajinskou emigraci v Písku:

B. Hrejňák,

representant ukraj. tisku v republice Čst.

Vladimir Čumalo,
ukrajinský emigrant.

Bratři Ukrajinci!

Osud vás přivedl k nám, do Československé republiky. Je vás tady 65.000, většinou zdravých a zkušených. Vite-li pak, že tento stát je obýván vašimi slovanskými spoluobratry? Jste si vědomi, že vás pobyt u nás ukládá vám povinnost a práva? Vaši povinností je, poznat národ československý, seznámit se s jeho odvěkými boji proti nepřátelům, s jeho porážkami a vítězstvími. Seznámit se s tím vám, uznáte, že v našich dějinách je mnoho věcí, jež vám připomenu osud vás.

Většina z vás si snad myslí, že československá věřejnost zná anebo cíce věděti pouze o jediném a nedělitelném Rusku a že nemá pochopení pro utrpení naší sestry Ukrajiny a pro tužby nejlepších synů vaší země.

Avšak i kdyby tomu tak bylo, nemáte práva zavrzat se vůči nám a nečinně přihlížet k našemu rusofilství. Právě to mělo vás už dávno podnítit k práci a k úsilí, aby československá věřejnost zvěděla, co chcete, jakými prostředky a jakými důvody chcete své tužby prosazovat. Učinili jste tak?

Na štěsti my nejsme nijak zaslepenými vyznavači rusofilství, my velmi dobře známe vaše bolesti a my do-

1923 valnou hromadu a rozhodli se obrátiti se ke všem, kdož chápou, jak nám Ukrajincům je bolestno vláci sbratrské pouta, s následujícím prohlášením:

1. Polské svrchovanosti v našem území nestříme a budeme zápasiti do poslední kapky krve.
2. Zádáme ve jménu kultury a humanity o pomoc všech, bychom tak těžký kříž této porchy mohli unést.
3. Prohlašujeme, že každý Ukrajinec je snartelným nepřítelem Poláků a bude jim potud, pokud Polško dobrovolně neopustí našeho území.

25. března 1923.

Za ukrajinskou emigraci v Písku:

Vladimir Čumalo,
ukrajinský emigrant.

konec trpíte s vami. My jsme přesvědčeni, že příjde den — a snad je blíže, nežli tušíme — kdy bude utvořen Svaz Slovanských států, mezi nimiž nemůže a nesmí chyběti šťastná a svobodná Ukrajina. Tuto viru blásali nejlepší lidé Slovanstva za všech dob — vzpomeňte si na vašeho velikého Ševčenka — a my tuto pevnou víru jsme zdědili po nich, hrde ji před světem vyznávajice.

Potíže, jež uskutečnění Svazu Slovanských Států staví se v cestu, jsou ohromné. Naši nepřítele, zejména Němců, naši vady za jidlašký groš dosti zrádci, kteří se starali o to, aby Slovanský tábor rozestrvávali a tím jej oslabovali, aby sami mohli nám vládnout. Vzpomeňte si na Rusko, kde na př. v zahraničním ministerstvu v Petrohradě bylo 65% Němců. To nebyl ruský národ, který vám tolik ubližoval, to byli Němci, kteří v Rusku proroučeli. Vzpomeňte si na všechny hanebné pomluvy, jež o Slovanech byly a jsou dosud řízeny po světě. Jsme prý plemenem méněcenným, neumíme prý budovat a udělovat vlastní stát, jamec nezvorní atd. Je na tom jisté mnoho pravdy, ale vinu na tom všem nese ta okolnost, že jsme se dosud málo vychovávali. Před sto lety bylo

v Německu přes 300 států a státečků, jež se mezi sebou ustavícně svářily.

Přišli však lidé, kteří přesvědčili německý lid, že je nutno se spojit, hlasali omu myšlenku vytrvale a vychovávali národ, který potom jednotu provedl.

To samé je pořeště i mezi Slovany. Je pořeště, aby myšlenka Svazu, v nesm byly spojeny svobodné státy všech slovanských národů, zakotvila pevně ve vašich hlavách. Hospodářská a politická svépomoc Slovanstva musí se stát heslem všech uvádomitelných synů velké Slavie.

Bratři Ukrajinci! Naucíte-li se dívat se na nás s tohoto hlediska, budete ujistěni, že naleznete největší porozumění u československé veřejnosti pro své snahy. A porozumějí si dnes — a uvádoměli lidé vzdryky si

porozumějí — pak se sblížíme, vytvoří se mezi námi ovzdušní důvěry a my budeme moci přistoupiti k spolupráci na hospodářském povznesení našich vlastí.

Bratři Ukrajinci! Dnes v Československé republice vychází vás list, psaný sice česky, ale krvi vašich srdeč, pod názvem »Hlas Ukrajiny«. Tento list obrál si za cíkol hlasatí všecko to, o čem jsme psali nahoru a chtě mimo to být věrným zhimočníkem vašich bolestí a tužeb nejen před československou veřejností, ale i před celým kulturním světem. Je nyní na vás, abyste se na něho obraceli s důvěrou a jeho prostřednictvím ukazovali, jakými jsou vlastenci a jak váš jest druhý osud této zkoušené Ukrajiny, ať už východohaličské či kijevské leží vám na srdeči.

Spolek Slovanských přátel.

Jaroslav Duben:

Nový balvan na cestě Slovanstva.

(Od brněnského pražského korrespondenta.)

V Polsku se raduje. Po dlouhém životu požádalo se jím přiměti západní velmoci k tomu, aby znaly hrátku, jež si Polsko vymučilo rizikem mirem. Nemí snadno pochopití vnitřní polské radosti. Vzhledem všichni víme, že radostí té ořecházel dvacetý strach, aby vymoženosti rizikového míru nebyly ohroženy v násobě a nestaly se přičinou nových zápletok na těžce skloněné zemi. Ano, Poláci velmi se hrdí po celém dobu od rizikového míru a všechnu opravdovi Slované a poctví lidé na západě netají se svým odporem proti polské rozprávosti. Víme dobře, že i tiež samí Poláci minemě se rozházejí i mechybelo hlasů, aby se Poláci s jinonárodními mezinárodními poctivě dohodli.

K dohodě nedošlo, velmoci uslyly polské hranice a smířily se s tím, že československý ukrajinský národ očtměl se pod vlivem těch, proti kterým mili bojoval a kteří mu měly tak bezohledně ubíjat.

My, stoupenici Svazu Slovanských Států, jsme naplněni blbokým smrkem nad touž-

událostí. Naši smrtci jsou tím hublí, poněvadž máme obavy, že ve východní Halici bude se očekávat nové pružactví, jež budou prováděti ti, od kterých bychom se toho nejméně nadali. Ve jménu velkého Polsku budou znova kvítnout duše, bude znova podnášován odpór, jest počítati největší část energie ukrajinského národa. Co křiván prince pro rozkvět kraje mohlo by být vytvořeno: tento energii, kdyby nebylo třeba hájet samosprávujících práv národních?

Pravda, Polsko má povlomost dílci Ukrajincům plnou samosprávu. Avšak podle toho, jak Polsko na všech stranách počítí se s tím, aby proti sobě populoval své sousedy, možno s určitostí mili za to, že výhledy na samosprávu ukrajinských krajů jsou velice špatné.

Ti, kdož měli příležitost viděti na vlastní oči republiku východohaličskou, potvrzají, že je potřebi opravdu se skloniti před oněmi úspěchy, jest republika během devíti měsíců svého trvání dosáhla, Ukrajinskost ihla a armády, pořádek ve státní správě a na zelenicích, to všecko prý překvapovalo tím více, že řízení nové republiky bylo krasně zpustoleno věkem. Příklad však Haliče je svými výsledky a zneručilí ukrajinskému lidu, aby dohudoval svůj krásný sen o vlastním státě, o žádostné malbě, které se zahrávily v duchu národa ukrajinského.

Barevné nádhera, jakou hýly osant, vydala nejkrásnější květy v dekoraci byzantských svatyní: chrám Boží Moudrosti v Cařibradě budou dokladem. Odtud vedla cesta i směr umělecké tvorby do Ukrajiny. Jaroslav, syn Volodymyra Velikého, kent kázel postavení katedrály Sv. Sofie v Kyjevě i Jdu původních chrámů, byl příznivcem všeho umění. První umělci podobhali pflíz vlivu byzantskému, což níjak nepřekvapuje. Vzor byl příliš mocný a příliš dokonalý. Umělost byla v Cařibradě a množstvem z Jeruzaléma, pět stará písan. V katedrále Svatého Jiří vypravují stány o věžnosti zájš kultury. Z barevných i černých využití, jež jsou po ruce, je patrný sice jen stín té nádhery, ale i takové sloumy mluví jasnoní reči. Ať už v Kyjevě pracovali na výzdobě Byzantini, či pod vlivem jich umělci domácí, jest je, že dokonale se vyznali v dekoraci stěn. Mosaika! Jen ten, kdo viděl jednotu, jak takový druh práce vzniká, dovede ocenit historické dílo. Do měkkého základu, obecně malty vklídlali se drobné barevné kostičky skleněné, jedna ke druhé, barva k bar-

budoucnosti a krásném poslat v mramorevném sražení všechn vlastních vzdálených národů.

Počíti tedy se svého stanoviska mají právo, aby si myslili, že Ukrajinci patří jim a že budou muset se spokojit s tím, s takovou mřecí samosprávou, jakou jim sami nabídou. Máme všichni obavy, že se tisk stane, nedcítit dokonce k tomu, že Ukrajinci každý konsek samosprávy budou si muset vybojovat. A nejen zdejší umělci s mřecí všechn východních československých, že připojením východní Halice k Polsku bylo vytvořeno nové ohnisko nepokoje, nový uzel a nová překážka hospodářského míru a zkládání v Evropě.

Nám stupencům Svazu Slovanských Sekcí nejeví se tento Svaz něčím, co bude vytvořeno na podkladě citovém anebo snad na mramorevném předpokladech dobré vůle a hrátské lasky. Budou-li tam lasky — budou dříkuvali Bohu na ně s houbi srdeč — avšak našim cílem je Svaz na podkladě hospodářském. Budit ve všech slovanských státech vůli po hospodářském rozkvětu a nezávislosti, ukazovat jak dnešní stav je sběřej a Slované nejdoustejný a jak dosud nečinně chodí kolem pokladů, jež budou dovršení odjmid, anebo přene-

vě, zvlněna, trpělivě a tak roste dílo. Ale pravé proto, že barevné sklo neustraci na těm, dnochovaly se mozaiky katedrály Sv. Sofie v původní nádhře. Tak na pf. sočna Zvěstování byla pracovávána totož technikou. Co proponuje dílo toho druhu monumentální mohutnosti, jest přísná jednoduchost v obrysů, stylizace záhybe, rouch, jaksi stratosféru, ale záručnost chlév, zmajici očel. Je to vše primární a při tom mili, protolé ruce, které mozaiky tvořily, patřily umělci blbouce věřícímu, pokornému dřímkou, cele oddanému dílu. Slavnostní je barevný děč. Zlatité činky dívali žlutý akord, v němž červen blabolí jako fantázy palně. Dílo svává mozaikové technice možno do dnes se opětiti barevným kouzlem, jakým antické dekorace působí. Některé dekorace, zejména na chodnících kijevského chrámu, jsou fresky. Količ a moderních malířů by silně po tomto druhu malby, kde nastin barevnými mramory grime na zed pracovat? — Princez zdejšová a život solik kvapí! Ale stali nečitili toho kvapu, oni nepočítali s hodinami, doba jejich měla nervosní dovolovala vyslofovat se zdejša a za to trvale. Scény z lovu, typy klenítků, pěstíčků a řádků předváděj

FEUILLETON.

Karel Němc:

Malířství a malíři na Ukrajině.

(Vzhledem k tomu, že list nás vychází počtem větším, než vychází, jsme nutni tuži rubriku rekonstruovat a opakovat. Redakce.)

Jsou národy, o nichž v svět od včerejška — od chvíle, kdy protištěli došti sovětskosti, práva BII po svém a ze světa. Nevidělo se hrabství o Čechách, potkával stejný osud i město větší, než pf. Ukrajince. A bylo-li přece něco, co mohlo dokumentovat ráz národa, jeho psychosu, tak to bylo umění jeho. Nuže všechně si dnes v počesněném přehledu malířské tvorby ukrajinské. Jež z 10. století může doklady o výtvarné potenci lidu ukrajinského. Jsou to fresky katedrály sv. Jiljí, práce světelné klenerty dřívější, využívající o výtvarných schopnostech národa. Ze po celý středověk uplatňovaly se v malířství náboženské nelvice byzantské vlivy, nemíže nás při znalosti této všeovládající kultury některak překvapit. Náboženství z východu převzalo i tradice v

chával jich žalíkování cizinců — to po-važujeme za naši první povinnost.

Nám jest jasno, že pracovati nutno od jednotlivce k jednotlivci a že to bude právě jednotlivci, kteří kraje a země povídají, že velké a pro národ spásitelné myšlenky vznikají nejdříve v hlavách nejlepších synů vlasti a že tyto myšlenky je nutno vytvárat všechny národy, aby je provedly.

Z tohoto rámcu po hospodářské unie vymyká se však úplně Polsko, jehož úsilí směřuje napak k tomu, sesabat co nejvíce hospodářské základy k milionům Ukrajinců, což na cestě k lepší budoucnosti všechno Slovanstva znamená novou a strašnou prekážku. Je to nový hřeben, navařený na jeho cestu, který ještě bude Ukrajincem odstraněn, ale který znamená nové další zadržení vývoje k lepší budoucnosti.

Ve všech slovanských zemích musí být vzbuzeno jasné vědomí, že bude-li Slovanstvo jako celek silné, budou silními všecky jeho jednotlivé složky. A bude-li silné, pak přestane onen ponížující stav dnešní, kdy o všech slovanských rozhoduje se na Západě. Musí přijít doba, kdy Slovanstvo vezme správu svých věcí do vlastních rukou. Příde tím dříve, čím rychleji se nám podaří vychovat sbor významných pracovníků ve všech slovanských státech. Vážní lidé vždycky se dohodou, ponávadž vědí, co je to zodpovědnost a bojuj se soudní díjem.

Zdá se nám, že přichází nová doba, v níž nestáti jednoho slovanského státu dokonec se buďství všech ostatních a vysvětluje zároveň pomoc. Rozhodnutí proti Ukrajincům z východní Halíče vzbudilo u všech opravdových Slovanů zármutek. Jedně Polši se raduje. Může však vzejmí nějaké požehnání z růžnosti, jež byla zařazena zármutek a zkouškou milionů lidí? — Pochybujeme o tom. Díky například nám ukazují, že z takové ránosti nikdo trvalých výhod nemá.

Ukrajinci nemohou týti lidem. V současné národní samostatnosti nemůže žin nikdo brá-

fresky Fečenčího schodiště. Třebuže leckteré kousky barevné zůstalo bylo mnohými upraveno, pře zachovala se velkorysá kompozice původní, která svědčí o tom, jak oni stali dobré rozuměti dekorativnímu dílu linií a forem.

Patrně to na zp. v gestech lovců, na držení těla hudebníků i kejklířů. I Pečerský klášter v Kyjevě i Michajlovský a Kyrylovský chrám tenmile honosí se množstvím freskami téhož druhu. Pravdu, že ta stálejí i freska pochiede a podobně se opotřebovánemu gobelinu, ale není-li v takových «selfených» harmonických také jisté kostlo?

Lid pravoslavný na Ukrajině obrazec se ve svých náboženských cítech k ikoně¹⁾) co představí božství. Ikony, deskové obrazy světců, jsou tak staré, jako mozaiky a fresky. Jistíké první dva druhy hověly spíše velkorysým říčníkům dekoracním, bylo možno na ikonách v měřítku daleko menšém, zpravidlem jemnějším zobrazovat svaté všechno druhu. Většina starých ikon je malována na plátně, přilepeném na dřevě a impregnovaném vrstvou krídy či sádry. Nejstarší práce temperou,

mí. Necht jen plně knadý usiluje o vlastní zdokonalení a hospodářské posílení.

Osvobození bude jim přidáno.

Po polském svátku na ukrajinském hřbitově.

Dnes jsem se zdržoval psati o otázce Východní Halíče. Jenak holet svárala mi prsa nad nespravedlivostí a nemohl jsem učiniti ze svého pera kulomet, jednak chти jsem poslouchal hlasu plánivých i nepřítomných. Byla to doba, kdy prohlížel jsem celou říši svého národa, doba, kdy byl jsem svědkem, jak Polši jásali na rumovité Ukrajinského národa. Byla to doba, kdy bych, hlasoval. Hlasoval v různých listech publicisté a já celou tu dobu musel očekávat až toto hlasování se ukončí. Teď, když kritiky spojenec a nespokojenců ustanily, přichází k nám, abych spočetl hlas pro a proti. Nemí to smadivý úkol a přece jsem je spočetl. Při politickém dozvěděl jsem se, že méj národ Ukrainský obdržel více, než jsem očekával. Ano, daří jsem na to pozor a to dívá mi dnes právo, promluvit jednou k těm, kdož vstali na obranu mého národa, jednak k těm, kdož vstali proti nám.

Jistíké je většina hlasů na straně mého národa, tož proč Východní Halíč psal Polákum . . . ?

Vím proč — smítili se z násilím — s nepečevem a se silou zbraní. — Konečně, tak bylo, jest a bude, to však mohu ujistiti, že moc zbraní Ukrajinského národa bude muset opakovat svůj pochod, jenž se odbyl v r. 1648—1654. Zdá se mi, že dnesli bělost měho národa jest o tisíckráte větší, než byla v sedmnáctém století.

Tehdy velký hetman Ukrajiny Bohdan Chmelnický jen potrestal polskou emancipaci, ale nový — dnešní Bohdan Chmelnický by jistě nepestral jen na obyčejném trestu. Tehdy on měl za sebou vojsko Zaporozské, ale budoucí ukrajinský Garryhaldy mude mili nejen čtyřicet milionů Ukrajinského národa, ale tříkou, tři sta letou zkušenost a mimo to podporu v hlasu, jež dnes náleží v umě.

Tehdy Bohdan Chmelnický pokládal za svou povinnost osvoboditi svůj národ, dnes ale bude pokládat za svou svou povinnost — zněti — a to zněti Polši tak, aby nezanešlo nejen na území Ukrajiny, ale na území všech sousedů vůbec.

(harva ředitelným zloučením) nebo barvou voskovou provedené, jen dnes vrácností. A zas je to Kyjev s množstvím chrámů, kde do dnes mnohé z ikon nejstarších byly spadly. Představa, jakou si o nich můžeme udělati dle reprodukcí, je nedokonalá, ale i tak poznáváme tynkou rysy přísně slavnostního dílnku, touž chloubovou ztrátem, intěj podivně a jen v této severní zemi viděn gesto a tutéž souhrn barvy. Doba, kdy v Čechách není ikonám některých kněžských výzvad ještě potuchy o malbě, díla Ukrajiny již řada «ikonopisců», malířů ikon, již před r. 1200 se vyskytuvali, ikoni, představující sv. Bohise ze XIII. stol., je dílem ve své melancholické vznětenosti a prostotě svrchované umělecky. Tepé kouzlo barvy: zlatisté pozadí, hnědavá plst tváře, svítivé červené roucho s dovednými zlatými arabskými na temenném plášti, prozrazení všední vlast neznámého malíře, ale zálistí Ukrajince. To, co na všech starých malbách, freskách a mozaikách severních nacházíme strhivo, drsného, v našem smyslu nekulturněho, jest právě znamení, jímž tak zřejmě se liší staré umění Ukrajiny od vzniku byzantských.

(Pokračování.)

Ted k tomu právě jde. Ukrajincům na Mars nelze jít a proto oni musí opakovat historii připojení k Moskvě. Ale ne k té Moskvě, kde seděl by pravoslavný ruský car, ale k té, v které jest plzeem — „velký Trocký I.“

Jakéž jsou vyhledávky pro Slovanstvo, když Ukrajinec, tento odmluvný Slovany národ, se připojí k Rusko-Německo-Tureckému svazu?

Býlo by příliš naivním mysliti, že tento spolek bude podporovat organizační myšlenku střední Evropy.

Realismus, jehož projevili někteří publicisté při vyřešení východohalické otázky, pokládá se za ne reálni politiku, nýbrž, až mi bude odpuštěno, za chlapecké jednání.

Proč? Proto, že tento realismus nebyl projevem všeherenstva, nýbrž úskočných jednotlivců.

Český národ, hlavně velké lidi vojáci, seznal na vlastní oči protipolský boj ukrajinského národa a současně poznal základní rozdíly velkoruského a ukrajinského říše v bývalé Rakousko-Uhersko a také Rusko-Hř. Nebude tedy dnešní připojení k Moskvě přirozené. Avšak situace dnes jest jiná. Dnešní Rusko přijme Ukrajinu do svého svazu ne proto, aby ulehčilo ji běhu, nýbrž aby mělo společníka, který chce za každou cenu válčit. Ukraineri dnes jsou si již úplně vědomi, proč tam jdou.

Bezpochyby již jest utvořen Rusko-Německo-Turecký svaz, který kreslí plány, aby zaujal všechny říky Estonie a tím vytvořil ze sebe novou národní či internacionální dohodu. A tak jako dnes jest Maří Dohoda, tak jednou může být zase Maří Dohoda, jenž složená z Ukrainerů, Bělorusů, Litvenců a jiných dnešních nespokojenců. To jsou mě úvahy, jež postihnou všeem těm, kdož byli proti takovému rozhodnutí o Východní Halici. Těm, kdož byli pro to, aby ukrajinské území bylo připojeno k Polsku, čistě ze slovanského stávoviska odpovídám: „jestli by Ukrajincům se tak dalo pod svrchovanost Poškou nebo Ruskou, jak se dali Podkarpatským Rusům v republice Československé, jsem si jist, že nebylo by ani zapotřeba psát tohoto článku.“

Bohdan Hřejhuk,
26. III. 1923 v Pisku.

V poslední chvíli.

Ukrajinské protesty proti přivítání východní Halíče k Polsku:

Západoukrajinská společnost pro Svaz Národů, co člen Mezinárodní Unie Společnosti, předložil protest Radě velvyslanců, výkadem a parlamentem dohodových mocností, ve kterém se praví, že rozhodnutí Rady velvyslanců ze dne 14. března, jež odevzdává osm milionů Ukrainerů polské panovatelskosti, znásilňuje nejen dohodovými mocnostmi blázaný princip sebeurčení národa, ale také deklarace tých dohodových mocností ze dne 25. června 1918, ve které se dohodové mocnosti zavázaly, postupovat při řešení východohalické otázky v souliscu s principem sebeurčení, který v poslední instanci má vykonávat obyvatelstvo východní Halíče. Nota poukazuje na bezplikým úder východohalického obyvatelstva proti polské okupační vládě, projeveným po 5 let uprostřed nejlepších mezinárodních okolností a prohlašuje, že východohalické obyvatelstvo neustane v boji za vlastní samostatnost a žádá parlamenty dohodových mocností o podepsání ratifikace zmíněněho rozhodnutí z 14. března t. r., jakožto odpovídajícímu mezinárodnímu smlouvám.

Analogické protesty podaly: Ukraineri zárodní rada pro Východní Halíč, jaksto

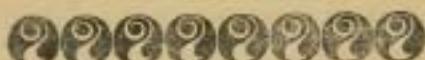
legitimní zastupitelství této země a její hraniční skupina. —

Ukrajinská emigrace v Praze konala 25. t. m. v Lidovém domě protestní schůzi proti přičlenění ukrajinských zemí k Polsku. Po referátu dr. Jaromíra usnesena resoluce, že slavnostně protestuje proti rozhodnutí Rady velvyslanectví z 14. března t. r. a prohlásuje, že právo rozhodovali o svém osudu má pouze obyvatelstvo západoukrajinské země same, nikdo jiný mimo něho, bez něho a proti jeho vůli. Ukrajinský národ neuzná nikdy rozhodnutí Rady velvyslanců a odpoví naň bezohledným bojem až dosáhne svého úplného osvobození z podnů okupace polského imperialistického státu. Po schůzi konal se blavninský pražský ulicemi manifesterální průvod za zpěvu ukrajinských národních hymen. Manifestace odbyvala se s důstojností, jak toho vyžadovala většina chvíle. —

Gazeta Codzienna oznamuje, že v noci na 21. t. m. byla neznámými pachateli splítena polská vojenská skladitelná ve Vorochě (Vých. Halič). Celý objekt byl v plamenech. Škoda obnáší několik milionů. —

Ukrajina.

Žjomir. Zdejší tribunál zahájil rozsudku nad zavolenými povstalcí. Jak se dovídám, jsou jich 402 členy ukrajinského protibolševického hnutí. Tito organizátoři a členové byli v různé době schytáni a sovětskou vlastní myslí, že jsou to poslední, však se přesvědčila, že jest nutno zakročit i s nimi, neboť přibývalo jich každý den více a více. Sovětská vlastna byla rozpící, neboť pořebovala by začít pochod, však se bojí, neboť ví, že jakmile »ruda armáda« začne vánku, ukrajinskí povstalci ihned začnou operovat a mohou jejen osamostatnit Ukrajinu, ale zároveň bolševismus na Rusku vůbec. Nyní dochází k nám nám zprávy, že v synku s tím vlastna vydala příkaz, jimž nařizuje, aby každý, kdo aspoň trochu bude podezívaný z ukrajinskému, byl na místo zastřelen. Na Volyni a dílem v Kijevské gubernii ohlášen »černý teror«.

Inserce pro »Hlas Ukrajiny« sbírkou firmy

Mázel a spol., s. r. o., inserční a reklamní podniky v Praze II., Václavské náměstí 13.

**Holíte
se sám?**

Zkuste holíci nůž (čepelku) Zkuste holíci nůž (čepelku)

RIVO

který možno vložit do každého holíčího přístroje. — Lepší než li americké nože, mnohem levněji. Tuzemský výrobek ze švédské oceli.

Dotazy neb objednávky z ochoty vylídlí Mázela a spol., Praha II., Václavské náměstí 13.

Potřebujete skutečného odpočinku?

Tedy navštivte **Horažďovice**

a zapalte si

POKOJ
v hotelu K. TLAPA,

kde dostanete nejlepší obsluhu a tiské přemýšlání zdravu

- **V HORAŽĐOVICích.**

KAŽDÝ, KDO RÁD ČTE,

používá všechny příležitosti, kterou nabízí podzemní nakladatelství k uplatení si času a bezpečnosti levných četby užitkové zdrojů od předních spisovatelů domácích i cizích — příležitost, jaká se jde dlevo nevyužívá na řadě trhu knižnic a novin, se již neukyne. Nakladatelství má na skladu velké množství knih, které jsou na obálkách nebo na okrajích vyrubá (což při vazbě způsobuje) nebo nepatrné polokrouží, takže všechny zachovávají. Chcete využít svého skladu a zároveň zároveň rozmířit debrých knih? Jde třídu méně zámeček, rozhodlo se nakladatelství rozdat množství svého

zdroje tyto

KNIHY ÚPLNĚ ZDARMA.

Vyžádejte si podrobný prospekt, který Vám bezplatně vede nakladatelství

ŠOLCA ŠIMÁČEK,
společnost s r. o., obm.

V PRAZE, Jeruzálemská ulice číslo 11.

**Chcete stavět?
a snad potřebujete
vápno!**

dostanete výborné bílé, nejlepšího druhu Jen u firmy:

JAROSLAV CHVOJ v Horažďovicích.